

ידיעות בית הגלגלים

דצמבר 2004 טבת תשס"ה	יוצא לאור בחסות "ידיעות ברוך"	עורך אחראי: יואב לין	מנכ"ל: אברמי טורם	היו"ר: עו"ד אביעזר גרואר	יוצא משנת 1987	עיתון בית הגלגלים אגודת ש"י
-------------------------	----------------------------------	-------------------------	----------------------	-----------------------------	-------------------	--------------------------------

אמנות עם מחאה

חברי חוג אמנות בהרצליה הציגו תערוכה בנושא נגישות. אירוע הפתיחה כלל גם הפגנה ברחובות תל אביב. "אל תשאירו אותנו בחוץ", קראו המשתתפים

תהלוכת מחאה. אפילו כאן יש מדרגות

תערוכה בנושא נגישות, עם עבודות של חברי חוג האמנות בהרצליה, נפתחה החודש בתל אביב. אות הפתיחה לתערוכה ניתן בהפגנה בניגון שינון, שמטרתה הגברת המודעות לנשוא החשוב.

בהפגנה השתתפו עשרות חניכים, בני משפחה, אנשי בית הגלגלים ועוד רבים שבעיות הנגישות נוגעות לליבם או לרגליהם.

האורחים התרשמו מהעבודות המיוחדות של אמני החוג, וגם יצאו לתהלוכה קצרה, עם שלטים מונפים. "נגישות לא באה ברגל", "אל תשאירו אותנו בחוץ", "שפרו את הגישה" - אלו כמה מהסיסמאות שהתנוססו.

אחרי המצעד, נכנסו כולם לבחון את יצירות האמנות, וגם לטעום מהכיבוד, כמובן.

מיטל בוקובזה יצרה כיסא גלגלים מגבס עם תמרור עצור גדול. "בכל מקום שיש מדרגה אני חסרת אונים. לפעמים כמה סנטימטרים קובעים את מידת העצמאות שלי", היא כתבה בטקסט שמלווה את הפסל.

העבודה של יעקב ברק מורכבת מקרוסלה

המשך בשער אחורי

העיתון של סניף נגב ופרחי הטיס

נלחמים על הבית

נמשך המאבק להקמת בית קבע בהרצליה, למרות התנגדויות של שכנים • עמ' 3

רוצים לעבוד

האם פרויקט ההשמה באמת מצליח למצוא לבוגרים מקומות תעסוקה? • עמ' 2

עוד נראה אותם בנרדוויי

קבוצת הבוגרים מירושלים שיחקה אותה בגדול במופע המחול "החתונה". כעת השאיפה: לעלות על במות בכל הארץ

מאוסף של פרטים לקבוצה מלוכדת. מתוך הקבוצה עלה קול שביטא רצון לגעת במשהו אחר. ואז נדלק הניצוץ להקמת קבוצת תיאטרון, עורכים שבו חניכים ומדריכים יהיו משתתפים שווים, מקום שבו כל אחד מאיתנו יבוא לידי ביטוי.

החזרות הממושכות הגיעו לשיא בקיץ האחרון, כאשר הוקדש שבוע שלם להכנות לקראת המופע הגדול.

האירוע עצמו הצדיק את המאמץ העצום וההשקעה הרבה. אבל זה לא סוף הדרך. עכשיו הח

אחרי חודשים ארוכים של חזרות מאומצות, העלתה קבוצת הבוגרים מירושלים מופע מרשים של תנועה, קול ומגע.

האירוע נערך באולמי אהליאב בירושלים, לעיני קהל גדול ונלהב. כ-30 חניכים ומדריכים הציגו את מופע "החתונה", תחת הכותרת "לא כלה היא, לא כלה דרכנו". הבמאית: קרן כהן.

בהזמנה שהופצה לקראת המופע, מושווה תהליך הקמתה של קבוצת התיאטרון למערכת יחסים זוגית, שמתחילה בחיזור ומסתיימת בנישואין.

חברי הקבוצה מספרים כיצד התקבלה ההחלטה לעלות על הבמה: "במהלך השנים הפכנו

המשך בעמ' 3

תיאטרון ירושלים. הבוגרים מתכוננים להופעה

הקרב על הבית

עיריית הרצליה הקצתה לבית הגלגלים מגרש להקמת מבנה קבע. קבוצת שכנים בהרצליה פיתוח מתנגדת, מתוך דעות קדומות וחשש לירידת ערך הנדל"ן

מאת עמית אונגר
"ידיעות בית הגלגלים"

מזה מספר חודשים מנהלים תושבים מהרצליה פיתוח מאבק נגד הקמת בית חדש וקבוע לבית הגלגלים.

מועצת העיר על כל ועדותיה ייעדה לאגודה מג' רש בקרן הרחובות דוד המלך ואביגיל. מאז הגישו התושבים הגרים בסמיכות למגרש מספר רב של התנגדויות.

בתחילה טענו שבקרקע המיועדת בכלל אמור לקום פארק. אולם מאז הם נוכחו לדעת כי השטח מיועד בכל מקרה להקמת בניין ציבורי. עכשיו הם דורשים שבשטח זה ייבנה בית גיל הזהב לתושבי השכונה.

בכתבה שפורסמה במקומו "קול הרצליה", טענו השכנים שהסתובבות ילדים נכים במקום תוריד את ערך הדיירות שלהם, ולכן הם מתנגדים לבית הגלגלים. זאת למרות שחלקם אף תורמים מכספם לאגודת דה.

פירסום זה נתן את האות לכלי תקשורת רבים אחרים, כולל ערוצי טלוויזיה ועיתונות ארצית, לטפל בסוגיה הבעייתית.

כל ניסיונות ההירברות והשיכנוע מצד חברי הוועד המנהל, בראשם אלישע טל - יו"ר ועדת הבנייה, שאף הזמין את התושבים לערוך ביקור היכרות בבית הגלגלים, נענו בשלילה מוחלטת.

אחד התושבים אף טען כי יש להם הרבה כסף והם מתכוונים למשוך את הסיפור הזה מספר שנים ולא יהססו להגיע לבתי משפט. זאת משום שלדבריו הוא הבטיח לאשתו שהוא יעשה הכל כדי שהיא לא תצטרך לראות כל היום נכים מחלון המטבח שבבית.

כתושב הרצליה, וגם כנכד של אחד מוותיקי ומייסדי העיר, עצוב לי שבשנת 2004 אנחנו צריכים להתעסק עם טענות מגוחכות אלו, שמצביעות על אטימות ובורות שיש עדיין מצד חלק מהאוכלוסיה כלפי ציבור הנכים. מועצת העיר וראש העיר יעל גרמן הבינו שזו

תעודת כבוד עבור הרצליה שעמותה כמו אגודת ש"י, על כל פעילותיה ומעשייה הטובים והברוכים, תקים בית קבע בעירם.

"מקום לכל הפעילויות"

"רוב תושבי הרצליה פיתוח מאוד רוצים אותנו", אומר אברמי טורם, מנכ"ל האגודה.

הוא מוסיף: "אני רואה את זה גם לפי העזרה שאנחנו מקבלים במסגרת המאבק על המגרש, וגם לפי עילוויות היומיומיות שלנו. מדובר בקומץ דיירים שמתנגדים".

זה לא מעליב שאחרי יותר מ-20 שנה בהרצליה ליה פיתוח באים ואומרים לנו שאנחנו לא ממש רצויים כאן?

"יש בזה משהו מפתיע, לא מעליב. אנחנו לא עור סקים בלהעלב - אן לנו זמן לזה. לא שיערנו שתהיה כזאת התנגדות. אני משוכנע שבסוף נצליח לקבל את השטח, ואז הם לא יבינו למה הם התנגדו, ואף יהפכו להיות חלק פעיל מהבית, כפי שקורה בכל מקום שאנחנו פועלים.

"בהרצליה פיתוח יש כ-4,000 תושבים. אם נעבור בית בית נגיע לאחוזים בודדים שמתנגדים. גל של אנשים מגיעים אלינו ושואלים איך אפשר לעבור ולהתגבר. יש כעס רב על המתנגדים בקרב התושבים. הקהילה מסכימה מאוד בעדנו".

ולמה בכל זאת יש כאלה שמתנגדים?
"כי זה ליד הבית שלהם, הם לא מכירים את הפעילות והם חוששים מירידת ערך הדיירות. אחרי שהם יראו את החברה שלנו, הם יגלו שזה רק מעלה את הערך. אנשים מפורחים מהלא נודע. הם רוצים שבית הגלגלים יתקיים, אבל לא קרוב אליהם".

אם היה מדובר במקום אחר, ולא בהרצליה פיתוח, גם אז אתה חושב שהיינו נתקלים בכזאת התנגדות?

"לדעתי בכל ישוב היינו נתקלים בקשיים מסויימים. יש הרבה אנשים במדינה שלא מסוגלים להכיל את בעלי המוגבלויות".

למה הבית הנוכחי לא עונה על הדרישות?
"כי הוא קטן מדי ולא מתאים. אנחנו נאלצים לזר"

תר על פעילויות מסויימות בגלל מחסור במקום. המטבח והחדרים לא נגישים, מה שלא ממש מאפשר לנו להכין אנשים לחיים עצמאיים. אם משהו עובר עם כיסא גלגלים במסדרון, הדרך חסומה.

"יש לנו שלושה חדרי שירותים ל-15 חניכים ו-15 מדריכים, שנמצאים במקום בשבתות. אחרי 20 שנה בהרצליה, היקף הפעילות התרחב, והמקום צר מדי בשביל הצרכים שלנו.

"חוץ מזה, מדובר בבית בשכירות, ובהחלט יכול להיות שבעוד שנתיים, אחרי שהחוזה יסתיים, יבקר שו מאיתנו לעזוב את המקום. אם לא יהיה לנו בית משלנו, נצטרך להתחיל לנדוד ממקום למקום".

איזה מין בית היית רוצה להקים?
"בית מותאם ומתאים, שיוכל להכיל את כל סוגי הפעילויות. כך לא נצטרך להפוך חדרים במתנ"סים לא נגישים, בשביל לקיים את כל החוגים שלנו. לשבתות אנחנו צריכים לפחות ארבעה חדרי שינה, כדי שבנים ובנות לא יאלצו לישון יחד.

"דרוש לנו מקום שיאפשר לנו לעשות כמה פעילויות במקביל. אנחנו היום מתפשרים על איכות של פעילות בגלל חוסר מקום - וזה צריך להשתנות".

תיאבקו עד הסוף על העניין, כולל הליכה לבתי משפט?

"לא חושב שנגיע לזה, אבל נעשה הכל בשביל שיהיה לנו בית משלנו. ברור לנו שנקבל את השטח הזה ונבנה שם".

ולסיום, מה אתה צופה שיקרה?
"אני פסימי ואופטימי. מצד אחד, ברור לי שבעלי הון יכולים לעכב את הפרוייקט למשך שנים. אבל אני גם אופטימי, כי אני יודע שרובם הגדול של תושבי הרצליה פיתוח בעדנו, ולכן אני מעריך שבסוף של רבר הבית יוקם.

"אנו רואים בשכונת הרצליה פיתוח, לאחר 20 שנה של פעילות, את ביתנו - ובית לא עוזבים. לכן נישאר ונמשיך להתפתח. לדעתי ייווצרו קשרים טובים עם השכנים החששים, שעדיין לא מכירים אותנו, כפי שהמצב כיום בשכונה שבה אנחנו פועלים".

לא צריכים טובות

קבוצת בני עשרים פלוס נפגשים בגליל ולומדים מהי עצמאות

מאת לאפי ג'ומעה
"ידיעות בית הגלגלים"

בבית הגלגלים גליל קיימת קבוצה של בני עשרים פלוס. החבריה נפגשים פעם בשבוע לארבע שעות, עם שני מדריכים. המטרה: לתת תחושת עצמאות ולהוכיח שאפשר להסתדר בלי ההורים.

יש לנו הרבה פעילויות מגוונות: קנייה בשוק או בסופר, התמצאות במחירים והתמקחות, תחבורה ציבורית, יציאה לבתי קפה, קניונים ומסעדות.

כל פעם שאנחנו יוצאים למקום מסויים משהו מהקבוצה אחראי לברר את נושא הנגישות ולהזמין מקום מראש.

לפני זמן מה הזמנתי את חברי הקבוצה אלי הביתה, כי הם רצו להכיר את אורח החיים הברואי. החברה ציינו שהפגישה היתה מאוד מעניינת וביקשו בהזדמנות אחרת לעשות סיור בכפר.

קבוצת העצמאות שאני משתתף בה מעודדת כל אחד לסמוך על עצמו ולהכיר את וכוחותיו. לפני שהגעתי לבית הגלגלים הייתי תלוי באחרים בכל דבר. כאן למדתי מהי אחריות.

פעם חשתי שהכל מגיע לי לקבל מאחד רים. היום אני דואג לעצמי, אבל גם לאחרים. אני מרגיש שיש לי כוחות ואומץ לב להתמודד מחוץ לבית, וזה דבר גדול בשבילי.

עוד נראה אותם בברודוויי

קרת. זה כוחה של הקבוצה. אז למי שחיפש את מתכון ההפקה, זה לא כל כך מסובך: קודם כל צריך קבוצה (רצוי שתהיה הקבוצה הנוגרת של סניף ירושלים, אבל אם נגמר אפשר להסתפק במה שיש).

מומלץ להשרות את הקבוצה למשך כמה שנים (כך הטעם יהיה עשיר). מצאו את האתגר הגדול ביותר שיש בסופר (בחרו אותו בקפידה, רצוי בצבע ובטעם של הקבוצה).

סננו היטב את השלליות. טחנו יחד את כל היצירות שיש, ואל תחשכו בשיתוף פעולה ואמונה.

בחשו היטב את הדימויות הכי פרועים. לאט לאט יש למוזג התמדה ולהוסיף המון סבלנות, עד שהגיון מזהיב.

רצוי לפזר בפנים איזו חופשת סימסטר או שתיים, ואם אין בנמצא - אז כדאי למצוא כמה שיותר אנשים בלי חיים.

בשביל טעם מתוק במיוחד צריך משוגעת אחת -

מו בדרכו, והבאנו את עצמנו ואת עולמנו כקבוצה וכפרטים.

במשך העבודה הקשה הזו למדנו להכיר אחד את השני, ואף למדנו על עצמנו בדברים לא מעטים. מיטל בן שושן

המתכון להצלחה

מאיפה מתחילים לפפר על ההפקה של קבוצת הבוגרים בירושלים?
המילה "הפקה" כל כך קצרה. מדהים איך ארבע אותיות כל כך קטנות מכילות בתוכן תהליך כל כך ארוך ומשמעותי, שעברנו יחד כקבוצה.

לא מעט קבוצות מתעניינות במה שעברנו: איך עשינו? מי ליווה אותנו? חשוב לי שתדעו שהרבר הענק הזה שנקרא "הפקה", בסך הכל היה דבר מאוד קטן ופשוט.

בחרנו לתת לעצמנו את המקום ליצור יחד כקבוצה. כל אחד מאיתנו קיבל הזדמנות לתרום את קולו להרמוניה משותפת.

אנחנו לא שחקנים או רקדנים או זמרים או נגנים, אבל יחד היינו לקבוצת תיאטרון שמנגנת שרה ורור

המשך תעמ' 1

לום הוא להעלות את המופע בפני קהלים נוספים, על במות שונות בירושלים ואולי אפילו מחוץ לה.

"איזו הפקה בראש שלכם?!"

הכל התחיל לפני שנה וחצי. ישבנו לנו כל הקבוצה בשיחת סיכום קייטנה שיגרתית למדי, והחלטנו שאנחנו רוצים לעשות משהו שונה. אחד הרעיונות היה להעלות הפקה. "השתגענו, איזו הפקה בראש שלכם?!" - חלקו התלהבו, אחרים היססו.

עברנו סדנאות מגוונות בנושאים שונים: תנועה, דרמה, הבעת רגשות, פרידות מהעבר, התמודדות עם עצמנו והרבה הרבה כיף.

בקיץ יצאנו לשבוע מרוכז של סדנאות והכנות, ובסופו העלינו רעיון להפקה. אחרי חודש של חזרות אינטנסיביות, העלינו את ההפקה שלנו: "הח' תונה".

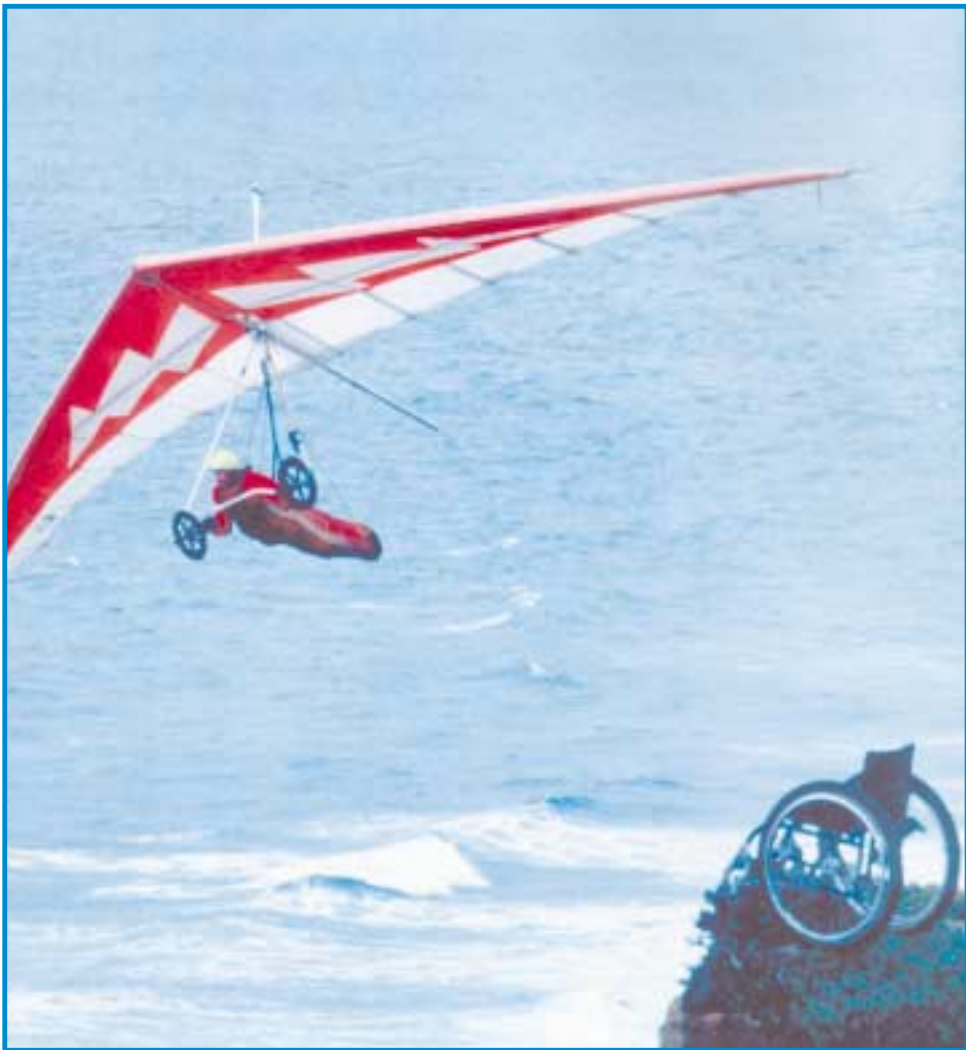
אין מילים לתאר את המופע עצמו, פשוט צריך לראות כדי להבין. כל אחד מהקבוצה ביטא את עצי

"אנחנו לא שחקנים, רקדנים, זמרים או נגנים, אבל יחד היינו לקבוצת תיאטרון". החברים על הבמה - ובהכנות שלפני

"יש הבטחות, אין עבודה"

משאבים רבים מושקעים בפרוייקט ההשמה, אבל רק בוגרים בודדים מצאו תעסוקה. "במקום לעודד יוזמה, גורמים לאנשים לשבת ולחכות שהמזל ייפול מהשמיים", אומר אחד המשתתפים. יו"ר האגודה: "מציאת עבודה אינה המטרה היחידה"

תצלום מתוך פירסום של הפרוייקט

פנים מצאו עבודה, אך פוטרו או הפסיקו את עבודתם מסיבות שונות, כך שמספר ההשמות בפועל גדול יותר.

"בכל אופן, מציאת עבודה אינה המטרה היחידה. השאיפה היא לקדם כל אחד לפי יכולתו ורצונו, לקראת השתלבות בחברה כאדם עובד ויוצר. יש לקחת בחשבון את האפשרות כי שלישי עד מחצית מהמשתתפים לא יצליחו להשתלב בעבודה בשוק החופשי, ויש למצוא להם מסגרת של עבודה נתמכת.

"נושא נוסף הינו הגברת העשייה מצד המשתתפים. חלק מהמשתתפים אכן יזומים מהלכים, אולם לצערי חלקם מגלים פסיביות. בנושא הציפיות, אני חנו מנסים להבהיר כי השגת עבודה היא תהליך מורכב, וברוב המקרים אין פיתרונות מיידיים.

"התוכנית הביאה לתפנית באיכות החיים של המשתתפים, הן אלה שמצאו כבר עבודה והן אלה הנמצאים בעיצומו של התהליך. אינני רואה כל אלטרנטיבה, וזאת המשך פיתוח התוכנית.

"האם ניתן להעלות על הדעת לוותר על ההשמה התעסוקתית, ולעסוק בהכשרה והעשרה בלבד? אנו מאמינים כי יש לפעול בכל המישורים במקביל, כאשר היעד הוא עבודה בכל היקף ובכל תחום, העיי לקר לעבוד."

מאת עמית אונגר "ידיעות בית הגלגלים"

אחרי בחמש שנים שפרוייקט ההשמה התעסוקתית פועל בבית הגלגלים, הגיע הזמן לערוך סיכום ביניים ולבחון את ההישגים. האם מדובר בהצלחה או בישלון?

מתוך 70 בוגרים שמתתפים בפרוייקט, פחות מ-10 מצאו עבודה, ולא כולם דרך התוכנית. רוב המועמדים (שלחלקם כבר ידוע שלא ימצאו מקום עבודה בקרוב, אם בכלל) נשארו עם הבטחות גדולות. הציפיות שיצרו אצלם, בסופו של דבר גרמו להם רק אכזבות.

ידוע שגם לאנשים שהם לא נכים קשה בימינו למצוא עבודה. כמעט אף מעסיק בשוק הפרטי אינו מחכה לאדם נכה שיבוא ויציל לו את העסק. לדעתי צריך להשקיע בפיתוח תוכניות העשרה והכשרה. מקובל לומר כי ידע = כוח, ויש הרבה בוגרים שחסר להם הרבה ידע לצורך מציאת עבודה. הרי גם אם ימצאו לנו בסוף מקום עבודה, לא בטוח שנוכל להשתלב בו מבלי לרכוש ידע כללי. מצב זה עלול לגרום להרבה תיסכולים נוספים בעתיד.

"שום דבר לא מתקדם"

ומה אומרים חלק מהמועמדים על הפרוייקט ועל סיכוייהם למצוא עבודה?

אלעד בן-חור: "התראיינתי לפרוייקט לפני יותר משנה, עברתי איבחון ומאז שום דבר לא התקדם. לא הפנו אותי לאף ראיון עבודה. מבטיחים לי שיהיה בסדר, ומספרים לי שקורות החיים שלי נש' לחו באינטרנט. אני מאמין שעם הרבה סבלנות, בסוף אני אמצא עבודה."

משתתף אחר: "השיחות עם אנשי הפרוייקט רק הקטינו את האמונה שלי בסיכוי למצוא עבודה. במי קום לעודד יוזמה, גורמים לאנשים לשבת בבית ולחכות שהמזל ייפול מהשמיים. לא איברתי את האמונה בכך שאני עוד אמצא עבודה, אבל כנראה שזה לא יקרה בעזרת פרויקט ההשמה."

מועמד נוסף: "פרוייקט ההשמה לא כל כך הצליח. היו הרבה הבטחות, אבל בשטח לא רואים תוצאות רבות."

"אסור להפסיק לנסות"

אבל יש גם דוגמאות להצלחה. למשל חגי ויינישטיין, שמצא עבודה בחברת המחשבים "נייס" ומלווה ביום את הפרוייקט מקרוב. חגי: "פרוייקט ההשמה שינה את חיי מן הקצה אל הקצה. לאחר הקמת הפרוייקט נרשמו מספר הצליחות, ולשמחתי אני הייתי ביניהן. גם היום, למרות המיתון, ממשיך הפרוייקט בפעילותו. גם אם מספר ההצלחות קטן במעט, עדיין יש מספר לא מבוטל של השמות. בנוסף, החלו בהכונה והכשרה מקצועית, כדי לשפר כישורים ולהיקלט בקלות במקומות העבודה."

"נכון שהיו גם כישלונות. נכון שניטעו תקוות, וגם נכון שעבר הרבה מאוד זמן. אבל כפי שאני רואה את זה, אסור לנו להפסיק לנסות. גם אם זה נעשה בהתנגבות יחידים, מתחילים לראות אותנו במקומות העבודה. ככל שיהיו יותר אנשים עם נכונות במעגל התעסוקה, כך תגדל המודעות ותיסלל הדרך לאנשים נוספים."

"אני מאמין שעבור הבוגרים זהו הפרוייקט החשוב ביותר, ורק הוא יכול להביא למפך אמיתי, הן ברמה האישית והן ברמה החברתית."

מתן אלגם התחיל לעבוד לפני מספר חודשים במערכת העיתון "גלובס".

אמא שלו, חנה, אומרת על פרויקט ההשמה: "הדרך הייתה ארוכה, קשה, מרובת מכשולים ומייאשת לפעמים. אבל הנחישות והמאמצים הבלתי נלאים עזרו למתן למצוא את מקומו בעולם העובד."

"השיבוץ של מתן עשוי להניב פרי לאורך זמן. העבודה קשה והדרישות גבוהות, אך בהשקעה יזומת מתן מוכיח את מה שטענו תמיד, שגם אדם עם נכות יכול להשתלב בעולם העבודה."

"תהליך ארוך ותורכב"

אביעזר גרואר, יו"ר אגודת ש"י ומייסד פרויקט קט ההשמה, התבקש להגיב על הטענות המועלות במאמר זה. בשל חוסר מקום, נאלצנו להסתפק בתמצית הדברים.

אביעזר: "אני שמח לעצם הביקורת, שתורמת לאפשרות להתקדם ולהשתפר. כיום שבעה אנשים עובדים במישרה מלאה ו-12 במישרה חלקית, מתוך קרוב ל-50 משתתפי התוכנית. מספר אנשים נוספים

אין ניסה לבנים

מי אמר שהבנות לא יכולות לעשות שבת משלהן?! נבחרת הבנות של קבוצת אומב"ה בילתה יחד סופשבוע שלם

מאת קרן נחום "ידיעות בית הגלגלים"

זאת היתה שבת הפתעה בשבילי, כי שבוע אחרי השבת של הקבוצה שלנו (אומב"ה) לא ציפיתי לבלות עוד סופשבוע עם החבריה מבית הגלגלים.

אני זוכרת איך הגעתי הביתה אחרי חוג העיתונאות. אמא שאלה אותי אם יש לי שבת, ולא ידעתי על מה היא מדברת. אמרתי לעצמי: אבל רק לפני שבוע היתה שבת, איך זה יכול להיות?

אמא שלי אמרה לי שישאלה חיפשה אר"ת, כי יש שבת בקבוצה קטנה. ישר ידעתי כמה מדובר: שבת בנות. איזה כיף!

חשבתי שנעשה את השבת אצל אורנה, כמו כל שבת בנות. אבל הפעם המפגש נערך בדירה של יפית ואריק, דירה אינטימית וחימודה.

האמת שהמדריכות של הקבוצה קראו לזה "שבת כלה". היה מהיזה כיף, בכלל בלי בנים. אני מודה שחשבתי שבגלל שהם מתחתנים, יעשו לאריק הנחה ויתנו לו להישאר. אבל זה לא קרה.

כשהגעתי לדירה כולם כבר התארגנו לארוחת שבת. בארוחה היו צחוקים לא גורמים לים, כאילו שהשתכרנו. כל אחד הרים קבב או מלפפון, ורק טלי הרימה קופסת חומוס. ודפנה אמרה לטלי בצחוק מתגלגל: "יופי, באמת תרמת לאוירה".

אחרי הארוחה טעמנו עוגות ועוגיות מהינה של יפית ואריק. היה טעים. גם גילינו ששירלי יודעת לאפות עוגות. אומנם היה שרוף מלמעלה, אבל לאף אחת זה לא הפריע. אחר כך ישבנו בסלון ובידכנו את יפית. לאחר מכן שיחקנו במשחק "אמת או חובה". בשלב הזה העניינים התחילו להתחמם.

מישהי מהבנות שאלה אותי: "אמת או חובה?". ענית "אמת", אבל עוד לא פתחתי את הפה ושירלי אמרה כבר את כל פרטים. נשארת ללא מילים.

היו עוד הרבה קטעים. למשל, בשבת כבר קר התעוררנו בגלל השכנים המשוגעים. אחר כך, כשרצינו ללכת לישון, כבר לא היה טעם.

התארגנו לארוחת בוקר, ואחר כך היתה מנוחה קצרה. לי לא היה משעמם, כי חצי מהזמן דיברתי עם אורנה על ענייני בנים. היא סיפרה לי קצת מניסיונה האישי בתחום. לאחר מכן מצאנו את עצמנו מהר מאוד בשינה עמוקה.

בקיצור, היתה שבת מהיזה סבבה. ואם תשאלו אותי, אף בן לא יכול לעשות שבת כמו שבת בנות בקבוצת אומב"ה.

אז איפה היינו? מי אמר שהבנות לא יכירו לעשות שבת?!

ידיעות בית הגלגלים

עיתון בית הגלגלים, אגודת ש"י מנהלת סניף הרצליה: לאורה קורטן מנהל סניף ירושלים: אבי מור מנהלת סניף דרום: אורה ביתן מנהלת סניף צפון: סוזן גיינרנס חברי מערכת: משתתפי חוג עיתונות בהרצליה, הנגב והגליל טלפון: 09-9557999 פקס: 09-9512006 יוצא לאור בחסות "ידיעות יבון" רח ינאל אלון 125, ת"א, טל. 03-6966983 www.yeditchon.co.il e-mail: yedithon@yedioth.co.il עורך אחראי: יואב לין עורך ראשי: יהודה יערי

אנחנו זקוקים לכם!

לפרוייקט ההשמה דרושים אנשים שמוכנים לתרום מהניסיון, הכישרון, הכישרון או הקשרים האישיים שלהם, לעזרה במציאת מקומות עבודה לבוגרי בית הגלגלים. אם יש לכם רצון, חזון או רעיון, פנו בבקשה לאמי אבני, מנהלת ההשמה וההכשרה בבית הגלגלים: 09-9557999, 054-7864246 galgalimh@barak.net.il

איך לזהות מדריכים חדשים?

הם קופצים על כל משימה, ומתלהבים בלי הפסקה

מאת ארז דבורי "ידיעות בית הגלגלים"

איך מזהים מדריך חדש בקבוצה? קודם כל רואים שהוא רוצה לעזור לכולם.

כשחניך צריך לשירותים הוא מתנדב מיד. צריך להכין אוכל? הוא כבר עומד מוכן במטבח. הגיע הזמן להוריד תיקים מהרכב? כמובן שהוא הסבל התורן. כשעושים דיון בסבב, הוא מיידי הולך לקרוא לכולם להתיישב במעגל.

כל חניך נכון יודע איך לנצל את המדריכים החדשים. בלי שום בעיה אפשר לתפעל אותם ולגרום להם לעשות כל דבר, מקשירת שרוך נעל ועד עזרה במקלחת.

גם המדריכים הוותיקים יודעים היטב איך לנצל את הבשר הטרי. הם שולחים אותם לעשות את כל העבודות השחורות, שלהם כבר נמאס לבצע.

בהתחלה המדריכים החדשים בכלל לא יודעים לאן הם הגיעו ומה זה בית הגלגלים. הם מסתובבים במבוכה, מסתכלים בכליבול על מה שקורה, ומחכים שמישהו יסביר להם איפה הם חיים.

לא עובר זמן רב, וכבר המדריכים שהיו חדשים-דינשים מרגישים כמו חברי צוות ותיקים. הם מברזים מכל עבודה קשה, מריצים קטעים עם החניכים, מתלוננים שהם עייפים ואין להם כוח לכלום. אבל השיא הוא כשמגיע מדריך חדש לקבוצה. הם, שהיו עד לא מזמן הטירונים, עושים ממנו צחוק בדיוק כמו שצחקו עליהם.

ב שלי, והשנייה שאלה אותי מה אני עור ולמה אני מתעסקת עם אנשים מבוגרים עט כבר לא יהיו. אמרתי להם שיש להם כמת חיים ואפשר ללמוד מהם. עכשיו ף לי, ואני מאוד אוהבת אותם".
תוכנית תורמת לכם לעתיד?
: "מיומנויות טכניות וחברתיות".
עצמאות".
שלמים עם ההחלטה להצטרף למכיר

כשמעתי על התוכנית בפעם הראשון שתי לעזוב את הבית ולהתנתק מהחב"סכיבה הטבעית. אבל אחרי שמכירים ר"ה, מרגישים כמו משפחה, אפילו שק"ת".
: "בהתחלה חשבתי שאני אצטרך יותר אשר אתרום. ההחלטה להצטרף עוררה טובה, מהולה בפור. יש לי הרגשה שא"ת".

חברי המכינה, "מרגישים כמו משפחה"

מוך בי וייתן לי אוון קשבת, מרדיך או חבר".
ולנו נותר רק לאחל הצלחה לחברי מכינת "כנפיים", שלימדו אותנו משהו על אומץ, נח"שות והתמדה, תכונות שנמצאות, לדעת, אצל אוכלוסיית הנכים בכלל.

מי עוזר לכם להתמודד עם הקשיים?
גל: "המדריכים והחברים. כל אחד עוזר לשני כמעט בכל. יש גם עזרה לימודית. המדריכים נשארים איתנו תמיד, גם ישנים איתנו".
יסמין: "אני יודעת שתמיד יהיה מישהו שית"

עצות לימים הנוראים

- הגענו לתקופת בגרויות החורף. במובן שזה קשה, אך לא בלתי אפשרי.
- הנה כמה עצות להצלחה בתקופת המבחנים.
  - א:** אירגון וסדר הכרחי, ככה נצליח הכי הכי.
  - ב:** בבית ספר כדאי ללמוד, למרות שזה נמאס מאוד.
  - ג:** גם אם קשה, בסוף זה שווה.
  - ד:** דרך קשה אך טובה, כי בסוף נגיע למטרה.
  - ה:** הברות זה מושג נחמד, אבל עכשיו הזמן שנלמד.
  - ו:** ותמיד צריך לזכור, שבסוף יגיע האור.
  - ז:** זיכרון עוזר מאוד, אך קודם כל צריך ללמוד.
  - ח:** חשיבה חיובית תורמת תמיד את הלחץ להפחית.
  - ט:** טופי לפעמים כדאי לאכול, בשביל להירגע ובגדול.
  - י:** בסוף יהיה כדאי? נו, בוודאי!
  - כ:** כרית לרגעים הקשים, בעיקר כשאנחנו עייפים.
  - ל:** לחץ, או במילים אחרות Blackout? חלאס עם התירוצים, תנש'מו ותירגעו.
  - מ:** מרקרים - בזמנים הכי קשים, נזכרים בחומר לפי הצבעים הזוה"רים.
  - נ:** ניילונים לסידור הדפים יעזרו בלימודים.
  - ס:** סבלנות תתרום להצלחה בבגרות.
  - ע:** עטים תמיד צריך שיהיו, כדי שאת המחברת יקשטו.
  - פ:** פיטפטים לפעמים עוזרים, אך בבגרות על הפה שומרים.
  - צ:** עשו לעצמכם חוק: זה שאנחנו בבגרות, לא אומר שאסור לצחוק.
  - ק:** קחו לפעמים הפסקה, זה שווה כל דקה.
  - ר:** רק אנחנו נצליח, זאת לכם נבטיח.
  - ש:** שקט צריך בשביל ללמוד ולהצליח עוד ועוד.
  - ת:** תקשיבו למורים, כי הם לפעמים עוזרים.

עינב חיון

"ונתר"

עבודה מלחיצה, עם רדיליין סיכוי לחטוף התקף לב גבוה

כותב על כל נושא, או רק על ניין אותך?
כלל לא שולחים אותי לנו"נים, אלא אני שולח את עצמי. יף לכתוב על נושאים שקרובים

גיבור גם בתור כתב וגם בתור אתה מעדיף?

זקריירה שלי התחלתי בתור ל בעקבות פגיעה ביר היה לי לם, אז עברתי לכתוב. היום גם צלם, כי עם מצלמות חדישות צלם ביר אחת. היה מהנה מאוד יילום, אחרי כמעט 20 שנה שלא תחום".

מרגיש שהמגבלה מעכבת או"מ?

א יכול לרוץ ולקפוץ. גם לנגן אני לא יכול, אבל גם קודם לא נגן. הנכות שלי לא בולטת, אז אני לא מקבל תגובות קיצור

בעקבות הלוחם

קבוצת "מסע אחר" מהנגב יצאה לטיול "בעקבות לוחמים" לזכר נועם אפטר, מרדיך שנרצח בפיגוע טרור

מניחים זר זיכרון בלטרון

קרנו גם במערת קבורה ובגת. תוך כדי הטיול היינו צריכים להמשיך לפתור את כתב החידה. בלטרון אכלנו את ארוחת הצהריים. בטקס קצר הנחנו זר זיכרון על לוח שמות חללי חיל השיריון. וקיבלנו הסבר על המקום. לפני סיום התכנסנו באחד החדרים לשירה בציבור, שהעבירה יעל כריח, חברת משפחת אפטר.

הטיול של קבוצת "מוסע אחר" מסניף נגב לאיזור לטרון נערך לזכר נועם אפטר, מרדיך שנרצח על ידי מחבלים. התחנה הראשונה היתה יער חולדה, שם קיבלנו הסבר על המקום שהיה נקודה חשובה בהי תיישבות. בבית הרצל שמענו הסברים נוס"פים, ובהמשך יצאנו למשחק כתבי חידה. בפארק קנדה למדנו על הצמחה באיזור, ובי

שומעים הסברים על הסיבה

מורה חדש למחשבים הגיע

וע וגם בו עצמו, ולא רק בגלל לו בחיבה הרב יניב. נ צביקה, שמלמד אותנו אקסל. שניר מרחב

הכן עצמך לחורף

מאת הדר קמחי, עליזה אליאס ורות בורקובריה "ידיעות בית הגלגלים"

- החורף בעיצומו, וכולנו קופאים מקור ורטובים מהגשם. אז הנה כמה טיפים מועילים איך לנצח את העונה הקרה ולהגיע לקיץ בשלום.
1. אפשר להסתובב עם חולצה קצרה ולעשות כאילו בכלל לא קר.
  2. לעשות מקלחת חמה, ורגע לפני הסוף להחליף למים קרים. זה ממריץ את מחזור הדם ומחמם את הגוף. אזהרת המערכת: אל תנסו את זה בבית.
  3. לקחת מטריה בתור פק"ל צמוד לכל מקום, אפילו אם בחוץ זר"רחת השמש. ככה תהיו מוכנים לכל הפתעה.
  4. לא להאמין לתחזיות מזג האוויר (שום דבר אישי, דני רופ).
  5. לא להסתגר בבית. לצאת החוצה ולנשום את האוויר הנקי אחד רי הגשם ואת ריח האדמה ספוגת המים.
  6. לא להיתקע עם האוטו, ולא להחליק עם הקטנוע.
  7. להשתמש בתרופות סבתא, ולא לרוץ לרופא על כל שיעול קטן. ואם זה לא עוזר, לא נורא, העיקר שהסבתא מבסוטיח.
  8. לשנות מרק ירקות כל כך חם, שצריך לנשוף שעה על הכף לפ"ני שמכניסים לפה.
  9. להישאר במיטה כל הבוקר ולהתכרבל בשמיכה החמה.
  10. להתלונן כל היום שקר ורטוב, ולחכות שיחזור כבר הקיץ.

לצאת לחיים חדשים

מאת איגור קורלוב "ידיעות בית הגלגלים"

עליתי לארץ מאוקראינה, מדינה שבה היחס לנכים לא ממש טוב. לא היו שם בתי ספר מיוחדים, לא היו רכבים מיוחדים. נשארתי בבית ולמדתי עם סבתא חשבון וקריאה (ברוסית). אמא שלי שמעה שיש בישראל בתי ספר לנכים, והיא החליטה לעלות ארצה, כדי שאני אוכל להתקדם. כשבאתי לישראל אמא ניסתה לחפש בית ספר מתאים, ומצאה מוסד בשם "אופקים". בתקופה הראשונה שלי בבית הספר החדש לא היה לי ביטחון, כי לא הבנתי את השפה ולא תיקשרתי עם האחרים. לאט לאט ההרגשה שלי השתנתה. היה שם צוות שריבר רוסית ועזר לי ללמוד עברית, התחלתי לשפר את ההליכה (לפעמים אני הולך על הליכון לבד, ומישהו לידי תומך), ויש לי גם סדים לרג"ליים, שעוזרים לי ליישר את הברכיים ואת כף הרגל. העלייה לישראל היתה אירוע מאוד משמעותי בחיים שלי.

לפרוש כנפיים ולנו

עשרה צעירים עם צרכים מיוחדים עשו בתחילת השנה צעד נועז: הם אמרו יפה שלום למשפד לגור במכינת "כנפיים" בגליל. שם הם עושים שנת שירות, לומדים במכללה וחיי

על המצב שהפה, וי שעוד מע המון חוכ ממש כיף מה הר יסמין: גל: "ע אתם? גל: "כ גל: "כ מהו רים, מהו את החבר שה." יסמין: עזרה מא תחושה ט ני תורמר

הם מתגעגעים אלי, כמו בצבא". גל: "ההורים שלי תומכים בי, וזה טוב שיש מישהו מאחוריך תמיד. גם החברים שלי תומכים, והם מתקשרים ואומרים: 'תהיה חזק, אנחנו איתך'". איך נראה סדר יום רגיל שלכם במכינה? גל ויסמין: "בבוקר כל אחד לומד במכללת הגליל המערבי, או עושה שירות לאומי. עד ארבע כולם מגיעים למכינה, עד חמש וחצי יש הפסקה, ואחרי כן פעילות קבוצתית. במכינה אנחנו רואים לכל: שטיפת כלים, ריצפה וכו'. יש תורנויות, וכולם משתתפים בהן". מה השירות הלאומי שלכם? גל ויסמין: "בכל מיני מקומות - בית חולים בנהריה, הוסטל לקשישים בעכו, עבודות משרדיות במכללה". איך מקבלים אתכם בשירות הלאומי? "התגובה הראשונית כשפגשו אותי היתה קשה. אחת הקשישות בהוסטל התחילה לבכות

לותם, על תחושותיהם, על הקשיים ועל השינויים שהם עוברים. איך הגעתם למכינה? גל: "חברה שלי סיפרה לי על המכינה ונתנה לי את הרעיון לבוא". יסמין: "חברה של אמא שלי עובדת בבית ספר לחינוך מיוחד, והיא סיפרה לה על התוכנית". איך ההרגשה להיות מוויץ לבית? גל: "זה נחמד. חוזרים הביתה לשישי-שבת, ורק אז רואים את המשפחה. זה נותן עצמאות וביטחון. החברים עוזרים אחד לשני ומתגבשים. המטרה היא להתנתק מהבועה של הבית". יסמין: "סוף סוף מישוהו מתגעגע אלי. זו הרגשה שאני תורמת ומועילה. אני רוכשת מיומנות איך להסתדר בקבוצה, להיות עצמאית, זה נותן הרגשה של שותפות ואכפתיות. בעצם זאת כמו משפחה". איך המשפחה והחברים הגיבו? יסמין: "ההורים והחברים שלי נורא שמחים.

מאת הודיה אוחנה "ידיעות בית הגללים"

יסמין וגל, צעירים בני 19, עזבו בתחילת השנה את בתיהם ועברו לגור עם עוד שמונה חברים בני גילם במבנה צמוד לבית הגללים בברסטן הגליל. החלטתם להצטרף למכינת "כנפיים", המיועדת לצוערים בעלי צרכים מיוחדים, עשתה שינוי משמעותי בחייהם. המכינה הוקמה השנה על ידי גידי צור ואיילת שופטי, והיא משלבת חיי קבוצה, שירות לאומי ולימודים להשלמת בגרות או לימודים אקדמיים במכללת הגליל המערבי. כשכנים שלהם, בחרנו לנצל את הקירבה, לסייר בביתם המשוּפָּץ ולהביא להם דיווח מה שטח על צעריה הראשונים של מכינת כנפיים, בדרך מהקן אל השמיים. גל ויסמין סיפרו לנו על הפרוייקט, על פעי

פורח בשירות הלאומי

לא קל היה להתקבל לשירות בגן הבוטני, אבל המאמץ בהחלט היה כדאי. גם הצמחים נהנים מהעבודה

מאת מוטי ועקנין-אמריליו "ידיעות בית הגללים"

ההחלטה לעשות שירות לאומי היתה רגע מרגש מאוד בשבילי. הכל התחיל לפני כמה חודשים, כשהייתי צריך למלא שאלון בנושא בחירת מקום לשירות, בעזרת המחנכת בבית הספר. לא עבר זמן רב והזמינו אותי לראיון בגן הבוטני באבו כביר. הגעתי לראיון במתח עצום. שאלו אותי איפה הייתי רוצה לעבוד, מה אני יודע לעשות ומה אני מבין בבעלי חיים. השתדלתי לענות על השאלות בצורה הכי מדויקת והכי רגועה. כולם אמרו לי כל הזמן שזה ממש לא בטוח שהשירות ייצא לפועל, כדי שאני לא אתאכזב. אחרי כמה שבועות רכות השיכבה בבית הספר קראה לי לשיחה. "היה לך ראיון מוצלח, והתקבלת לתקופת ניסיון לשירות לאומי בגן הבוטני". כשהגעתי לגן בפעם הראשונה, מנהל המקום הזמין אותי לשיחה, איחל לי הצלחה ולחץ לי את היד.

במשך היום עברתי בגן הבוטני, בעבודות ניקיון, העברת מריצות חול, עזרה ביום בישולי שדה ועוד עבודות גננות שונות. יש שם חדר מיוחד למתנדבים, שבו החברה יכולים לנוח, לעשות קפה ולאכול משהו. אחרי שסיימתי את ימי הניסיון מנהלת החדר טיבה קראה לי ואמרה שהתקבלתי לשנת שירות בגן הבוטני. שמחתי מאוד, חיבקתי אותה וצרחתי בכל בית הספר "תודה לאל, תודה לאל, תודה לאל". לילה לפני היום הגדול לא עצמתי עין. בבוך קר הגעתי לגן הבוטני, אבל מרוב התרגשות הייתי רענן לגמרי. נתנו לי ביד מטאטא ושלחו אותי לנקות את הרחבה. יש לי עוד הרבה תפקידים מועילים במקום: להשקות צמחים, לגרף עלים, לקטוף פירות. ומה שהכי מוצא חן בעיני, זה שמקבלים אותי כאחד מאנשי הצוות. אחרי כמה ימי עבודה בגן הבוטני, אפילו קיבלתי קידום מהיר: שלחו אותי לעזור גם בגן הזואולוגי. מה עשיתי שם? טיאטאתי, כמובן. אבל בעצם, גם על זה צריך להגיד תודה. כי לפני שנתיים, כששלחו אותי מבית הספר לעבוד בספארי, נתנו לי לגרף חרא כל היום. טוב, כל אחד צריך להתחיל איפשהו. ואני מאמין שעוד אני גייץ רחוק בשירות הלאומי שלי.

"גם קודם לא יכולתי לנגן בפס

מאת חברי מערכת הרצליה
"ידיעות בית הגללים"

העיתונאי אהוד מלץ הגיע לבית הגללים במסגרת הכנת כתבה לידיעות אחרונות על המאבק של האגודה לקבלת שטח להקמת בית קבע. ישבנו עם הקולגה שלנו לשיחה על בית הגללים, תקשורת, התמודדות עם מגבלות וגם קצת רכילות מאחורי הקלעים של עולם העיתונות. מה ההתרגשות שלך מבית הגללים? "הופתעתי לטובה, כנראה כמו כל מי שמגיע לכאן, ונשביתי בקסמכם. מצאתי מקום עם שמחת חיים. גם לי עצמי יש נכות קלה, ואני רבע משותק בחלק מהגוף, בעקבות ניתוח שעברתי. מתעוררת בי תחושת הזדהות טבעית עם אנשים בעלי מוגבלויות". מה אתה הכי אוהב בעבודתך? "אני הכי אוהב את זה שהעבודה לא שיגרתית. זאת לא עבודה שבאים בתשע והולכים בחמש. כל יום עושים משהו אחר ומטפלים בנושא אחר". ומה אתה הכי שונא? "אני הכי שונא את זה שהעבודה לא שיגרתית. זאת לא עבודה שבאים בתשע והולכים בחמש. כל יום עושים משהו אחר ומטפלים בנושא אחר".

כשהעיתונאי אהוד מלץ נפגע בשיתוק, הוא נאלץ לפרוש מצילום והפך לכתב. לאחרונה הוא הגיע לבית הגללים כדי להכין כתבה ל"ידיעות אחרונות"

אהוד עם המראיינים. עבודה לא שיגרתית

ניב עם התלמידים. רציני וגם משעשע

הרב ניב

אחרי תקופה שבה ירדתי בלימודים, הל שינוי משמעותי לבית ספר אחווה. מייד כשראיתי את ניב המורה למחשבים התאהבתי במקצוע שהוא דתי (אבל האמת שאולי גם זה משפיע). אני אפילו קורא ואם אני כבר כותב על המורה למחשבים, אז לא נשכח גם את

הרב היחיד שאני שונא את זה שהוא מסתכל בשעון ומתכנן את הזמנים, לפני שהוא מתחיל את השיעור. כל שיעור אצלו מתחלק לשניים: הסבר ועבודה על המחשבים. יש כאלה שנרדמים בשלב הזה סכרים, ואחרים עושים שטויות. מוטי, למשל, מתרגם את ההסברים המשעממים לשפת גוף מצחיקה. אני רוצה לציין שזו השנה האחרונה שלי באחווה. אין ספק שאני אתגעגע ליניב אחרי שאעזוב, כי הוא ממש כמו חבר. קרן נחום

זה מעצבן אותי!

כל אחד עצבני לפעמים, אבל החוכמה היא לדעת איך להרגיע את עצמך

מאת הדר קמחי ועליזה אליאס "ידיעות בית הגללים"

לא חפרות סיבות להיות עצבני: לפעמים ההורים מרגיזים אותנו לאללה, קורה שקמים על צד שמאל וכל היום נרדפים, ויש גם מקרים שהעצבנות היא סתם בשביל קצת תשומת לב. אז איך אנחנו מתנהגות כשאנחנו עצבניות? אנחנו בוכות, מסרבות לצאת מהמיטה, רועדות, צועקות על כל מי שנמצא בסביבה. ואז מגיע הרגע שמחליטים שצריך להירגע. אבל מה עושים? אפשר ללכת לים, לטייל ברחוב, לשתות משהו, לדבר בטלפון עם חברה, לאכול איזה ממתק. זה לוקח זמן, אבל בסוף אנחנו מצליחות להירגע. ואם לא נרגענו אחרי כל המאמצים האלה? אז הולכים לישון עצבנים, ומקווים שבבוקר הכל ייראה אחרת.

הכל נשאר במשפחה

בערב הורים בסניף נגב חגגו החניכים ומשפחותיהם בשירים וריקודים. בסוף גם היתה הפתעה

החניכים, המדריכים וההורים מתגאים בדיסק החדש

ערב הורים חגיגי נערך בקבוצת "צעירי הים הכחול" בסניף נגב. המדריכים, החניכים ומשפחותיהם התכנסו לאירוע המרגש.

אוסרת ויניב, המדריכה האחראית של הקבוצה, עבדו קשה כדי שכל החניכים יגיעו עם המשפחות. יניב טרחה והשיג תרומות רבות של כיבוד. והכי חשוב: צמד "מיארה" הגיע לעשות לנו ערב קריוקי. רגע, אל תלכו, יש עוד הפתעה בסוף הערב!

אחרי ארוחת ערב קלה יצאו המשפחות החורצה לדשא. ארנון המדריך ריגש את כולם כאשר סיפר איך הגיע לבת הגלגלים. דינה, אמה של הור, סיפרה על ילדיה שחוזרים מאושרים מכל פעילות.

בין לבין הפליא צמד הגננים שלנו בשירה, הקרנו את סרט הקייטנה והשתוללנו לצלילי המוזיקה ברחבת הריקודים.

בסיום הערב שמענו את הדיסק עם השיר של הקייטנה. ההפתעה שהבטחנו: כל אחד קיבל דיסק עם הלהיט שכבש את הקייטנה. תודה רבה לכל המדריכים המדהימים של הקבוצה, אשר טרחו להרים את הערב הנפלא הזה.

אתם מסוגלים ליותר

איך מסתכלים אוהדי הפועל באר שבע על קבוצת הכדורגל שלהם?

יש משחקים טובים ויש משחקים לא טובים. כשהייתי ביוניון הייתי במשחק נגד בני יהודה, והפועל הפסידה. אני יודע שהם מסוגלים ליותר! המאמן הוא אלי גוטמן, השוער אסי רחמיים.

רפאל

אותי זה מצחיק

יש כל מיני סוגים של בדיחות, באלו שמצחיקות ובלאו שלא (בדיחות קרש). דוגמא לבדיחת קרש: "רוצה לשמוע בדיחת קרש מסמר, פטיש, ריקט".

דוגמא לבדיחה מצחיקה: "מישהו המציא מחשב שפועל על פי דיבור, ושאל אם יש מתנדב.

בחור אחד הסכים ואמר: format c:F3. חתה זה חתה.

לחפש משפחה חדשה

קראתי את סדרת ספריה של גלילה רון פדר לפני בחורשיים.

הספר "אל עצמי" מדבר על הילד ציון, שאביו בכלא ואימו נרקומנית. ציון גדל אצל סבתו, עד שזו לא יכלה לטפל בו. הוא נשלח למשפחה אומנת, משפחה שרוני בחיפה.

זוהי משפחה בת שלוש נפשות. גברת שרוני היא פסיכולוגית ומר שרוני עורך דין במקצועו.

המפגש בין ציון לבן ניר גורם למתח וירצ מצבים מעניינים.

ספר זה שינה אותי בכך שאני יותר מבינה אנשים שונים ממני. סיפורו של ציון ליימד אותי על הקשיים של ילד שגדל בסביבה כל כך בעייתית.

ממליצה בחום. 9 בסולם מיכל.

מיכל

אקטואליה טוב ליהודים?

האם מותו של ערפאת פותח הזדמנות לעתיד טוב יותר, או שעלול לבוא מנהיג גרוע ממנו?

לאחר שמצבו הבריאותי של יאסר ערפאת החל להידרדר, הוא אושפז בבית חולים בפריז. ידיעות סותרות באשר למצבו נפוצו בעולם.

בתחילה אמרו שמת, לאחר מכן אמרו שפקח את עיניו, ובהמשך דבקו ברעה שמיצבו "קשה אך יציב".

האם טוב ליהודים שערפאת הסתלק? מצד אחד מאסנו בו, מצד שני קיים חשש שיבוא גרוע ממנו.

הרעה הרווחת היא שעדיף שהצטרף לא"ב ותיו, שכן נראה שירשיו, אבו מאזן ואבו עלא, מגלים תמיכה רבה יותר בתהליך השלום.

אוריאל הררי

מסתכלים לשתיים בדאגה

אירגון החיובאללה שוגר מזל"ט (מטוס זעיר ללא טייס) לעבר ישראל.

המזל"ט טס בשמי ישראל ללא התרעה מודיעינית וללא היערכות של חיל האוויר ליירוטו. הכלי נשא מצלמה שצילמה חלקים מהמדינה ומהעיר נהריה.

זהו כלי נשק חדש בגבול ישראל-לבנון, אשר נקנה מאירן באמצעות כסף סורי, אשר עובר דרך קבע אל אירגון החיובאללה.

באותה מידה שהמזל"ט נשא מצלמה, בעתיד הוא יכול לשאת נשק קונבנציונלי ואף נשק כימי וביולוגי.

דעה אישית: אני חושב שצריך להפציץ את החיובאללה. הנושא עניין אותי כי אני אוהב הפצצות, מלחמה ונושאים דומים.

רמיל מגריוב

עסק נביש

400 אנשים נהרגו בכבישים השנה, רובם בגלל מהירות מופרזת.

אנשים שלא מציינים לחוקים מסכנים את עצמם ואת האחרים. כתוצאה מכך נהרגים כשני אנשים ויותר בכל יום.

רבים לא מקפידים לחגור חגורות בטיחות, ובכך הם עוברים על החוק. משטרת התנועה דורשת לציית לחוקים.

ירון

השירים עוד איתנו

נעמי שמר, נתן יונתן, עוזי חיטמן ואריק לביא - ארבעת נציגי השירה העבריתית הלכו לעולמם במהלך השנה האחרונה.

הם היוו מעין סמל של התרבות הישראלית וכתבו שירים פטריויטים, אשר רובם עד היום אקטואליים.

הם כתבו שירים מאוד מרגשים ויפים, שכולנו גדלנו עליהם. מי לא מכיר את "סיוון", "כאן נולדת", "הכל פתוח", "זה קורה" ועוד שירים רבים ושונים.

יהי זיכרם ברוך.

נועם ונטשה

קבוצה קצת אחרת

תעודת זהות לקבוצה הראשונה שהוקמה בסניף נגב, "מסע אחר"

דור: "האוכל טעים, ואפשר לשוחח אחר עם השני ועם המדריכים על נושאים מגוונים. האווירה שמחה".

מהו החוג לתקשורת? "פעם בשבוע, בכל יום ב', נפגשים בבית הספר מקיף א' חניכים מכל מיני קבוצות ולומדים על נושאי תקשורת שונים. בהמשך נעבור קורס ברדיו דרום".

מה היה בשבת האחרונה שלכם? "זאת היתה השבת הראשונה שלנו השנה, ונפגשנו באורים. שרה, אחת המדריכות, חזרה לקבוצה אחרי שנה בחו"ל. היא הראתה לנו תמונות מחו"ל והיה ממש מעניין".

אומרים שאתם בכלל ידועים כמשרד שיר דוכים.

"מראשית הקבוצה יצא לנו שם של קבוצה שבה נוצרים הרבה זוגות של חברים בין המדריכים. בין החניכים זה עדיין לא קורה. לאחרונה נה התבשרנו שלוג מרדיכים נולדה בת, ולעוד מדריכה מהקבוצה נולדה גם כן בת. שיהיה במזל! מי יודע מה מצפה לנו בשנים הקרובות?".

הגר, הפקמ"צית מחיל האוויר

מצ'וטטים ומכירים

למי שלא יודע, צ'ט הוא חלק מהאיינטרנט, שבו אפשר להכיר חברים ואנשים ממוקומות שונים ורחוקים.

לפעמים פוגשים אנשים צעירים ולפעמים מבוגרים, לפעמים נחמדים ולפעמים לא נחמדים, פעם מצחיקים ופעם לא מצחיקים.

בהתחלה מנסים להכיר אחד את השני בעזרת שאלות. למשל: "איפה אתה גר?", "בן כמה אתה?", "באיזה בית ספר אתה לומד?". לפעמים גם שואלים: "איזה זה אתה?".

אפשר לפעמים לבלף, וגם זה כף. ממצייאים גילאים, משנים גבהים, ואפילו שר גם להמציא מקום מגורים.

לפי דעתי הצ'ט הוא מקום מאוד כיפי, שבו פוגשים הרבה אנשים, ומה שהכי טוב בו זה שאפשר להיות מי שרוצים, איפה שרוצים, מתי שרוצים!

ספי מכלוף

לפני המש שנים וקצת הוקמה הקבוצה הראשונה של בית הגלגלים בנגב - "מסע אחר".

אחד מאיתנו (דור) נמצא בקבוצה מהשנה הראשונה, והשני (גר) הצטרף אליה בשנה וחצי האחרונות.

בקבוצה חברים 16 חניכים מיושבים שונים בדרום (אשקלון, באר שבע, להבים, חורה, ועוד).

פעם בחודש, בשישבת, הקבוצה יוצאת לסדר שבוע בקיבוץ אורים, שם נמצא הבית של הסניף.

מתקיימות פעילויות שאותם מארגנים ככל מפגש זוג אחד או שניים של חניכים ומדריכים. כמוכן שהמפגש כולל גם אוכל, שתייה, זמן חופשי ותפילות.

גר ודור

משרד שידוכים

רוצים לדעת מה החניכים אוהבים, מה כל כך מיוחד בקבוצה ובלאו פעילויות הם משרתתים?

שרה תשיר לנו סולו

שרית חדר, בת 26, מזל בתולה, שרה שירי מזורחיים.

נולדה בעפולה, גרה בחדרה, בת לשני הורים יוצאי קווקו, אחות לשמונה אחיות ואח אחד.

אביה נפטר מסרטן בעודה ילדה. בעבר עבדה בהנהלת חשבונות, אבל מאז עשתה דרך ארוכה. במהלך הקריירה שלה הורציאה 12 דיסקים.

השיר החדש ביותר שלה נקרא "רק אתה" והוא נפסל לשירור בערוץ 24. שירים חדשים נוספים: "פנויה לאהבה", "קמע", "בחום של תל אביב".

באתר האינטרנט של הזמרת המפורסמת (www.sarithadad.com) אפשר לקרוא על החיים שלה ולשמוע שירים שלה.

ולסיום, סקופ: בעבר קראה לה שרה חודריאנו.

הודיה וסרעד

הכל התחיל בקרייז

איך הפכה מאיה בוסקילה לאחת הזמרות המצליחות במדינה?
ומה גרם לסיוון למרוד בהורים ולהפוך לזמרת?

המרד הגדול של סיוון

השיר שלה "אין גבולות" עושה היל ברדיו, וכך מו בשיר - סיוון מרינישה שהיא ניצחה. היא הצליחה לצאת נגד המוסכמות של משפחה מסורתית, וההבטחה שסאבלימינל נתן לה עוד כשהיתה קטנה מתגשמת - והיא מוציאה אלבום. סיוון בת ה-23 גרה עם הוריה בתל אביב. שם המי שפחה שלה הוא בהנמ, אבל זה נשמע לה מסוכך מדי עבור זמרת, לכן העדיפה להתפרסם בשם סיוון בלבד.

היא פרצה לרדיו לפני מספר שבועות עם שיר הסולו הראשון שלה, "אין גבולות", אשר אותו כתב והלחין סאבלימינל, יריד ותיק.

הוריה התנגדו לכך שהיא תהיה זמרת, אך היא מרדה, הלכה נגד כל המוסכמות והצליחה ובגדול. היום היא זמרת מצליחה, בדרך לאלבום סולו ראשון.

סיוון מספרת שבפעם הראשונה ששמעה את עצמה ברדיו היא בכתה מרוב שמחה.

צילום: אוסנת רם, ידיעות אחרונות

בוסקילה. הפריצה הגדולה

מאת יואב חליווה "ידיעות בית הגלגלים"

הפריצה של מאיה בוסקילה התחילה בסיפור סינדרלה: היא שרה בערב קרייזי בתל אביב, ובקהל ישבו רוברט בן שושן ואיל מלול, שממיר החתימו אותה והפכו למנהלים.

כששירה הראשון, "יש בליבי כינור", יצא לרדיו - היה ברור שמדובר בסיפור הצלחה. אלבום הבכורה שלה, "סיפור מכור", יצא באפריל, ואחרי שלושה שבועות הגיע האלבום לזהב.

היא הוציאה עוד כמה להיטים, כמו "הלב", ו"זה רק בינינו" (עם אבי מסיקה).

מאיה בת ה-27 כותבת שירים ואוספת חומרים לדיסק חדש, שלדעתה יהיה לא פחות טוב מהדיסק הנוכחי שלה. אלבומה החדש עתיד לצאת בפסח הקרוב. הרבה אמנים מפורסמים עוברים איתה: צביקה פיק, רון שובל ועוד רבים וטובים. בינתיים היא משתפת בפסטיבל השנה, וגם תשחק בסרט קולנוע.

יש מקום לעצמאות

"בית תלתן" בקרית אתא הוא פרויקט מגורים לצעירים עם נכות, שעוברים הכשרה להמשך חייהם

מאת שירה דנטה "ידיעות בית הגלגלים"

"בית תלתן" הוא פרויקט שבו מתגוררים רבים דיירים בדירה בקרית אתא, שבה מכשירים אותם להמשך חייהם.

הבית קיים כבר למעלה משנתיים. הדיירים רות ממוקמות בקומת קרקע, בכדי לאפשר נגישות לדיירים. בבית ישנם הליכונים וכיסאות גלגלים, וכאשר הדיירים יוצאים לטיולים יש להם הסעות או מוניות.

הפעילות ממומנת על ידי משרד הרווחה בשיתוף עם מוסד "נווה רם" ברכסים.

ברירות יש חמש מטפלות במשמרות, 24 שעות ביממה. המטפלות מכינות את הארוזות ודואגות לכל צרכי הדיירים, גם בזמן שהם חולים.

באחת הדירות מתגוררת קבוצת "יע" לים: שני בנים ושלוש בנות. גיל הדיירים נע בין 10 ל-19 וחצי. הדיירים שמעל גיל 18 מקבלים קיצבת נכות, וממנה הם מתקיימים.

בשעות הפנאי מגיעה רכות התרבות ומעבירה כל מיני פעילויות. כאשר הרכות אינה נמצאת, הדיירים יכולים לראות טלוויזיה או לשחק במחשב.

לדברי הדיירים, הם מאוד נהנים לגור שם, והפרוייקט באמת מפתח אותם להמשך חייהם.

החבר'ה הטובים

המחנה של איל"ן כלל המון פעילויות בלתי נשכחות, אבל הקשרים שנוצרו יותר חשובים מהכל

מאת היבה חמדאן ושירה פנחס "ידיעות בית הגלגלים"

את האותיות "מחנה איל"ן", אבל במקום לפסל הייתה תה שם השתוללות אחת גדולה. נהנינו למרוח ולהימרח בבוקר. מעט מאוד אנשים יצאו נקיים, אבל כונו יצאנו מהימים וצוחקים. נהנינו מכל רגע. בסדנת תיפוף לימדו אותנו מיקצבים והכנו כלי הקשה מבמבוק. זה היה קצבי, מהנה ומשחרר.

הדבר הכי משמעותי שקרה במחנה הוא הקשר שנוצר בין כל המשתתפים, חניכים ומדריכים. היינו ביחד כל הזמן והרגשנו כמו חברים שמכירים שנים. חלק מהקשרים שנוצרו ממשיכים מעבר למחנה.

אומנם עכשיו כבר גשם, חורף וקור אימים בחוץ, אבל מחנה הקיץ של איל"ן ממשיך להחמם את הלב.

היינו 40 חבר'ה עם מדריכים מכל הארץ, הלינה הייתה בגבעת חביבה, וכל יום היו פעילויות רבות מהבוקר עד הערב.

בסדנת פיסול בבוץ בסחנה היינו אמורים לפסל

יוצאים לשיט. פעילויות מהבוקר עד הערב

I Love Lucy

כך הפכה לוסי, כלבה צעירה ומטריפה, לאחת מבנות המשפחה

מאת תמנע סמית "ידיעות בית הגלגלים"

לא מזמן אימצתי גורה מקסימה מסוג לברדור רטריוור.

מהר מאוד נקשרתי אליה, אך למרות אהבתי הגדולה היא מתישה אותי לגמרי: מעירה אותי בלילות ורוצה לשחק או לאכול, ואף לצאת לעשות את צרכיה.

אחרי הכל היא בעצם כמו תינוקת, ואפי' שר להבין את התנהגותה. אני אוהבת אותה מאוד, ולא מצטערת לרגע שאימצתי אותה.

אני מאמינה שכלב מכל סוג ומין יכול להוסיף לכל אדם הרבה שמחה ועניין לחיים, כפי שהגורה שלי הוסיפה לחיי. לפי ני שאימצתי אותה לא טרחתי אפילו לפתוח ספר, וכעת על מנת לדעת עליה ועל הטיפול בה טוב יותר אני קוראת הרבה ומתעניינת.

הכלבה שלי היא מגזע מיוחד מאוד של כלבים, המשמשים ככלבי נחייה לעיוורים. סגולה נוספת שלהם: כלבים מאולפים יכרו לים להבחין בהתקף אפילפסיה (מחלת הניפילה) לפני שהוא קורה, ולהזהיר את האדם ואת הסובבים אותו. הכלבה שלי תחיל לעבור אילוף בגיל שמונה חודשים.

כלבי הברדור הם בעלי אופי מקסים, ממושמע, נוח, שמח והכי חשוב - הם נאמנים מאוד לבעליהם.

מתנתקים מהטרור?

למה לקח כל כך הרבה זמן עד שהגענו למסקנה שפשוט אין ברירה - חייבים לצאת מעזה

ההינתקות היא צעד חיובי, רק חבל שהגיעו לזה מאוחר מדי, אחרי כל כך הרבה תרגומים ופצועים.

למה רק אחרי שנהרגו לנו הרבה אנשים, מישהו התחיל לחשוב ברצינות? היה צריך לעשות את זה מזמן ולא לתת למצב להידרדר עד כדי כך.

מצד שני ניצבים המתנחלים, שנדרשים לפנות את בתיהם. ביניהם יש כאלה שזאת הפעם השנייה שהם יידרשו לעזוב את ביה"ת. למה שלחו אותם לגור שם, אם ידעו שבעוד כמה שנים נצטרך לפנות את השטח? נקודה נוספת למחשבה: אנחנו לא יודעים משם מתוך הסכס, אלא באופן חד צדדי, בלי שום הסדר שלום.

האם זה יעבוד, או יהפוך לכישלון ביטחוני, מדיני ופוליטי? נאלץ לחכות ולראות.

יגאל פיין

באילת ננו הייתם?

40 נכים מרחבי הארץ השתתפו בטיול לאילת מטעם אירגון מזור.

אירגון מזור מנוהל על ידי נכים, לטובת נכים. בין היתר מסייע האירגון במימון טיפול יום חלופי, ייעוץ משפטי, פועל מול גופים ממשלתיים לטובת הנכים ולמען שיפור חיי היום יום.

הנסיעה לאילת היתה ארוכה ומעייפת. כעבור 14 שעות הגענו למלון המלך שלמה, בו התארחנו ארבעה לילות. האירוח היה ברמה גבוהה, למרות שהמקלחת והשיירות לא היו מותאמים לנכים.

אחד הביקורים המעניינים ביותר היה בממלכת הדניס. הסבירו לנו על גידול דגי הדניס בחווה ועל התכונות המיוחדות של הדג.

יום לאחר מכן ביקרנו במצפה התת-ימי. סיימנו בין הבריכות וציפינו בבעלי החיים השונים. בערב יצאנו לטייל בטיילת, והיינו נוסעים של הזמר גילי ארגוב. נהנית מאוד מהטיול, מקווה להשתתף גם בטיול הבא.

אמון חוסן

טובים השניים

קבוצת "השועלים" ו"קשת" מהרצליה יצאו ליום כיף משותף. היה כיף!

ידיעות בית הגלגלים

יצאו מהמגירה

ים של רגשות

לעיתים הים יכול להיות אכזר, אולי בגלל שהוא מרגיש מאויים. לעיתים הים יכול להיות אויב, משום שהוא מחפש הגנה. לעיתים הים יכול לשנוא, כי מתאכזרים אליו. לעיתים הים סוער, אולי מפני שהוא כועס. למרות זאת, הים יכול להיות רגוע וידידותי. הים יכול להקנות ביטחון, עד כדי כך שאפשר לשחות בו חופשי. הים מעניק אהבה. אפשר לדבר אל הים, הוא כמו חבר נאמן, שלא מספר סודות לאף אחד, אפשר לסמוך עליו. אנשים יכולים לחפש את השלווה אצלו, או לברוח מהצרות שיש להם. מספיק לשבת על שפת הים, ולשאוב את הכוחות מהים. ניתן ללמוד מהים להיות חזקים, מתמלאים בתקווה וכוחות חדשים. **חיבה המדאן**

אנשים

בעולם שלנו יש כל מיני אנשים. חלקם כאלה שאוהבים לאהוב ולתת, חלקם כאלה שאוהבים לפנק ולהתפנק, חלקם כאלה שאוהבים לתת אבל גם לקבל, חלקם טובים, חלקם רעים, חלקם עצובים, חלקם שמחים ומחייכים, אבל מה שהכי חשוב זה שכולם אנשים. לא משנה אם הם טובים או רעים שמחים או עצובים כולם אנשים מיוחדים עם נשמה מדהימה. כולם בני אדם וכולם שווים עם נשמה שונה, טובה ומיוחדת, שרוצים לחיות עם שלמות עצמית. רק אם נעשה את זה ונסתכל על הנשמה של כולם נדע לקבל ולאהוב גם את עצמנו וגם את האחרים.

עינב חיון

השמיים

כשמסתכלים בשמיים מה רואים? ציפורים עפות מאושרות בלי דאגות. רוח קלילה כמו צלילי הכינור המדהימים. חלומות של אנשים בכל דקה. כשמסתכלים לשמיים רואים שלווה עולם שלא רואים ביומיום. אז עכשו אני מבקשת לעוף, לתת חיבוק לשמיים, להגיע הכי רחוק שאפשר עם החלומות, השאיפות, השמחה והפנטזיות. אבל בעיקר לעוף אליך עם חיבוק ענק.

עינב חיון

הקומנדו עושה להם בית ספר

בסמוך לבית הגלגלים בגליל הקימו יוצאי שייטת 13 מוסד ייחודי: בית ספר לנוער מנותק. "אנחנו לומדים לקחת אחריות על החיים שלנו", אומרים התלמידים

מאת הודיה אוחנה
"ידיעות בית הגלגלים"

ליאת, מורה למתמטיקה: "המקום נותן הרבה סיפוק ואתגר. אני גם חיה בכפר ופוגשת את התלמידים הרבה מעבר לשעות ההוראה. באתי מתוך תחושה של שליחות ואתגר, והתלמידים מרגישים שאכפת מהם".
אין מושג כזה "לעלות כיתה". כל חצי שנה עוברים שלב. כל אחד צריך להוכיח את עצמו, ואז הוא זכאי לעבור לשלב הבא.
קודם צריך לעבור מסע הישרדות ולעשות משימה קבוצתית. לפני ההישרדות אף אחד לא מאמין שהוא יכול לעמוד ברבר כזה, וכשמסיימים מבינים אלו כוחות יש בתוכנו.
המפגש המיוחד היה אחד המרתקים שערכנו. תר דה לכל אלה ששיתפו אותנו בחוויותיהם האישיות.

המקום מיועד לחבר'ה אשר נשרו מבית הספר ולא הצליחו להשתלב בשום מקום אחר. חלקם גם מגיעים עם תיקים במטרה.
שניים מתלמידי נירים מספרים על הקשר המיוחד שלהם למקום: "אנחנו לומדים לקחת אחריות על החיים שלנו, גם בלימודים וגם מבחינה חברתית. זה קורה הרבה בזכות קשר חזק עם אנשי הסגל, שכנו יחסים של אמון. הם גם לא מוותרים לנו ודורשים שנעמוד במשימות".
בנירים, שלא כמו בבית ספר רגיל, לומדים שבעה נערים בכיתה. כך יש למורה גישה לכל תלמיד, והוא יכול לקדם כל אחד לפי יכולתו. המורים מדברים בגובה העיניים, ויש הרגשה של צוות באמת אכפת.

ביום בהיר אחד כשהגענו לבית הגלגלים בגליל, גילינו להפתעתנו מספר בניינים חדשים מעין. לאחר זמן מסוים מילאו את הבניינים נים שבנים: נערים ונערות שעברו לכפר הנורע החדש "נירים".
המוסד הוקם על ידי יוצאי שייטת 13, אשר הקימו את הכפר לזכר ניר קריצ'מן ז"ל, בחור שהיה לוחם בשייטת ונהרג בשכם בהתקלות עם מחבלים. זיו, המפקד של ניר, הקים את הכפר לזכרו, כיוון שהוא עצמו היה תלמיד שנשר מהלימודים ולמד במקום דומה בארצות הברית.

אתנות עם מחאה

המשך מעמ' 1

עליזה אליאס בחרה להתייחס לנושא על ידי בניית דגם של עיר, כאשר רמזור גדול עם אור אדום ניצב במרכז. "כשנכח חוצה את הכביש והנהגים נוסעים במהירות, זה מפחיד".

מוריאל אר בטמון יצר מכונית מירוצן. "הנ גישות שהיא מאפשרת היא מחוץ חלום", נא מר בדברי ההסבר.
אוסנת קנובלר פיסלה סולם שעולה הש מיימה ומוביל למלאך מוזהב. "הנכים מנסים להיות כמו הרגילים, אבל זקוקים לעזרה", לדבריה.
טל קלינג, מלווה בחוג, פיסלה שתי דמו יות על מדרגות, עם עגלת נכים בתחתית.

שתלויים ממנה כיסאות גלגלים. "החיים שלנו דומים לקרוסלה, כי אנחנו לא יכולים להתקדם בלי להיות תלויים במישהו אחר", כתב.
הדר קמחי פיסלה מדרגות שמובילות לרקיע, שבסופן דלת נעולה. "אם יש מדרגות, אני צריכה לבוא עם מלווה, וזה יוצר תלות".
עינת מורג הציגה כיסא גלגלים מחומם רים טבעיים. "אנשים הולכים אינם מבינים שהגישות דורשת כמה שינויים, בעיקר מודעות".

הפתיחה החגיגית של התערוכה

ההסבר שלה: "ניסיתי להעביר את התחושה של מי שני צב מול דלת סגורה, ואפילו אם יצליח לפרוץ דרכה, עדיין יהיו שם מדרגה או שתיים".
אופירה אבישר, רכות החוג, סיכמה: "הדימויים שה תערוכה עוסקת בהם כוללים מדרגות, סולמות, דלתות סגורות, רמזורים אדומים, קרוסלה שהיא כלא. הרגשות המתוארים הם כבדות, תחושת נטישה, מיותרות, תלות, החמצה, כעס, תיסכול. העבודות שלנו נולדו מתוך כל הגעש הזה. הן יפות, הן סוג של גרפיטי, מכוונות היטב ורלבנטיות".

מפגינים בתל אביב. "נגישות לא באה ברגל"

יואב שוורד בן כיסא גלגלים!?!

תקרית מביכה בהרצליה: הסלבריטי בא להצטלם לקידום הפגנה למען נכים, אבל הרגיז כמה מהחברים. הכוונות היו טובות, התוצאה פחות

מאת מוטי ועקנין-אמרינו
"ידיעות בית הגלגלים"

פתאום באמצע חוג עיתונות בהרצליה נכנס לבית הגלגלים יואב שוורד. למוי ששכה, מדובר בזוכה השע שועון "קחי אותי שרוץ", שהפך גם לדוגמן מפורסם.
יואב הגיע לקראת הפגנה בנושא נגישות, שנערכה בתל אביב. המטרה היתה לעשות צילום לעיתונות, כדי לפרסם את ההפגנה.
אני מבין שיואב הגיע מתוך כוונות טובות, כדי לעזור למטרה החשובה, אבל היה משהו מאוד פוגע במעמד. יואב החליט להצטלם כשהוא יושב על כיסא גלגלים, מתוך מחשבה שה

תמונה במחלוקת. שוורד עם עמית ומוטי (מאחור)

עיתונים יתעניינו בתמונה כזאת. הרג שתי כאילו הוא מנסה לעשות צחוק ממני ומהחברים שלי. הרבר שהכי פגע בי זה שהמקרה אירע במקום שהוא כמו בית בשבילי.
לא הסכמתי להצטלם איתו, וגם הלי כתי אליו ואמרתי את דעתי בעניין בכעס גדול. אחרי שנרגעתי קצת דיב רתי איתו ואמרתי לו שאני מבין שהוא בא לעזור, אבל לפי דעתי הוא לא צריך להקות אותנו, אלא להיות הוא עצמו.
אני אשמח אם עוד אנשים מפורסמים מים או סתם בני אדם, יגיעו לעזור לבית הגלגלים. אבל אני מקווה שהם יהיו כנים עם עצמם ולא יחפשו גימיקים חסרי טעם.